

Jakobe havde ikke vist sig. Heller ikke da Teen blev budt om, kom hun tilstede, skønt der udtrykkelig var bleven kaldt paa hende. Nanny, der ogsaa havde hørt om Telegrammet, tog dette for et godt Varsel. Det blev saamænd ikke til noget med det Giftermaal! Forældrene talte jo ogsaa saa lidt som muligt derom, saa de havde vist heller ikke stor Tillid til det.

Der blev nu musiceret en Timestid, og da Klokken var elleve, lavede Gæsterne sig til at gaa. Nanny derimod dristede sig dennegang til at trodse Dyhrings bestemte Forbud og blev der om Natten, fordi hun haabede paa, at Per vilde komme den næste Morgen.

I dette Øjeblik vendte Ivan tilbage fra Byen med sit mest forstyrrede Ansigt paa. Da de Fremmede var gaaet, spurgte han, idet han vendte sig mod Forældrene og Nanny:

„Har Jakobe ikke været hernede iaften?“

„Nej . . . hvorfor?“

„Sidenius er rejst.“

„Rejst? Hvorhen?“

„Det er nok til Jylland. De sagde paa Hotellet, at han vilde blive borte et Par Dage.“

„Naa, ja. Han er vel taget over til Begravelsen,“ sagde Moderen. „Saa er det derom, han har telegraferet til Jakobe.“

„Jamen, det er alligevel saa underligt . . . saadan at rejse væk uden at sige noget. Og netop nu!“ sagde Ivan og fortalte om det Brev, han havde modtaget fra Hasselager, og om Oberstens Visit, der endnu ikke var bleven gengældt.

Fru Salomon saae spørgende paa sin Mand. Men han sagde ingenting. Han havde gjort sig til Regel ikke at udtale sig om sin tilkommende Svigersøn. Han rystede blot paa Hovedet og sagde:

„Naa, lille Børn! Skal vi saa gaa i Seng!“

*

*

*

Det Skib, hvorpaa Per befandt sig, var forlængst naaet ud i aaben Sø.